

Rekel je četrtemu prijatelju: »Nobena kovina nima večje vrednosti od zlata, zato želim, da ostaneva oba tukaj.«

Oni mu odgovori: »Še naprej bom zasledil žilo žlahtnih kamenov; zakaj naj останem tu?«

Šel je dalje, dokler mu ni padla krogla z glave; ko je pa kopal, je odkril železno žilo. Kesal se je, rekoč: »Zakaj sem vendar pustil zlato in zavrnel nasvet prijatelja?« — Kratkotmalo, vrnil se je, toda našel ni niti prijatelja, niti zlate žile. Rekel je samemu sebi: »Nihče ne more najti več, kot mu je usojeno.« Šel je zopet k železni žili, toda vkljub vsemu iskanju je ni mogel več najti. Obupan je šel iskat čarovnika, ko pa tudi njega ni mogel več najti, se je bridko kesal. Ostalim trem prijateljem, ki so bili s tem zadovoljni, kar so našli, se je pa godilo dobro.

Ali ste jo videli?

*Ali ste jo videli
starko osivelo?
Že odnesla je s poljan
svojo haljo belo.*

*Težko, težko gre od nas;
solze ji čez lice
tečejo, ko zapusti
polja, dol, gorice.*

*Zdaj ji v gorah grad leden
dom je čez poletje,
a na travnikih iz solz
nam je vzkliko cvetje ...*

Davorinov.

Solnčeee na solncu.

*Iz mračnih zidov na beli dan
odšlo je deteee ljuho se gret;
kakor v pravljico potopljen svetlobo —
ves zlat je bil, veličasten svet.*

*In lilo je k zemlji ves svoj sijaj
pradavno solnee z mlado močjo
in v njem se je grelo mamčino solnee,
o, solnčeee — dete srčkano to!*

*In stal sem in gledal in čutil sem,
kako blagost mi polje v sree —
o, ko bi tako mi bilo, ostalo
lepó in sladkó do zadnjega dne!*

E. Gangl.